Hadrián

SOBOTA 22. 6. 2019

OFICIÁLNÍ ZPRAVODAJ MEZINÁRODNÍHO FESTIVALU DIVADLO EVROPSKÝCH REGIONŮ

Když se Bratři bratří

Jan Holec nejen o Ostravě

Tanec dokáže vyjádřit pocity mezi řádky

KDO JE… PETR REIF?

Šéf ze seriálu Most! přijede na festival svým vlastním autobusem, totiž Autobufem. Příští zastávka: Jacek staví dům.

čtěte na str. 3

STUDENTI O NOVINÁŘÍCH

Autorská inscenace Press paradox tvůrčí skupiny 8lidí vychází z události, která nedávno otřásla mediálním světem.

čtěte na str. 4

TAKOVÉ NORMÁLNÍ AUTISTICKÉ DIVADLO

16:00 Divadlo Drak

Mimoň je malý chlapec, který žije spokojeně ve svém vlastním světě na vzdálené planetě Mimo. Ta se ale jednoho dne začne přehřívat, a tak se hrdina musí vydat na cestu vesmírem, na níž ho čeká celá řada dobrodružství. To je zápletka autorské inscenace Jakuba Vašíčka a Tomáše Jarkovského, která nabízí netradiční pohled na svět dítěte trpícího Aspergerovým syndromem. O tom, jak vznikala, nám více prozradil právě režisér Jakub Vašíček.

Kdo přišel s námětem zpracovat příběh o chlapci s Aspergerovým syndromem?

S původním nápadem přišla Dominika Špalková, která navrhla, zda bychom nechtěli vytvořit

foto: Divadlo Drak, Milan Hajn

inscenaci o dětech s různými poruchami. V té době se veřejně velmi debatovalo o inkluzi, a tak jsme se tím začali zabývat. Zajímaly nás zejména poruchy autistického spektra a ADHD, postupem času jsme se zaměřili na Aspergerův syndrom. Nápad nás hned zaujal, v rámci divadla pro děti to bylo téma dost netradiční a zároveň společensky velmi rezonující.

Jakým způsobem probíhalo hledání tvaru inscenace? Konzultovali jste třeba s odborníky?

Hledání inscenačního tvaru já osobně považuji za jedno z nejobtížnějších ve svém profesním životě. Stáli jsme před složitým úkolem, jak s dětmi hovořit o tématu, o kterém nic nevědí, a zároveň tak, abychom je dokázali zaujmout a nezatěžovali je suchopárnými fakty. Také neexistovala žádná předloha, od níž bychom se mohli odrazit. S odborníky jsme sice nekonzultovali, ale sami jsme studovali odborné materiály. Zajímaly nás i podklady, které vytvořili sami autisté, a které měly vztah k dětství. Podstatnými prameny se pro nás staly i knihy a vystoupení Josefa Schovance a dokument Normální autistický film Miroslava Janka.

Už jste hráli pro autisty?

Pro divadlo plné autistů jsme ještě nehráli, jejich vztah k němu je dost složitý. Ale několik z nich už představení vidělo a zpětná vazba byla velmi kladná. Především byli nadšení z toho, že se jim vůbec někdo snaží prostřednictvím divadla porozumět a že na jevišti viděli hrdinu, se kterým se dokázali ztotožnit. Mimoň ale není primárně inscenací pro autisty, ale pro děti a o autismu. Jak jsme se mimochodem dozvěděli, tak poruchy autistického spektra nejsou poruchami marginálními a týkají se zhruba jednoho procenta populace, takže každého představení v Draku se zúčastní průměrně 1,6 autisty.

Proč jste zvolili zrovna žánr sci-fi v kombinaci s vesmírnou road-movie?

Při přípravě jsme narazili na to, že sami autisté často připodobňují podstatu své poruchy k mimozemšťanům, kteří se objeví na Zemi – tedy v prostředí, jehož zákonitosti a pravidla neznají a jsou vystavováni celé řadě naprosto nepochopitelných situací. V dokumentu Normální autistický film nás zase zaujal chlapec, který každý den čte svoji oblíbenou pasáž z Malého prince a uvědomili jsme si, že jde jistým způsobem o autistický příběh. Proto jsme se rozhodli použít vesmír jako základní metaforu samoty, ve které se autisté – ať dobrovolně či nedobrovolně – nacházejí. Exupéryovské putování hlavního hrdiny potom naznačuje cestu, jak se lze z oné samoty alespoň částečně vymanit.

Jakým způsobem se vykreslení autistického světa odráží ve výtvarné složce inscenace?

Inscenace pracuje se základní symbolikou a psychologií barev tak, jak ji vnímají autisté. Je-li můj svět modrý, je v pořádku, a je-li červený, přichází problém. Tato dichotomie prostupuje celým představením a jistým způsobem ho strukturuje. Zároveň celkovou vesmírnou atmosféru dotvářejí projekce, které pro nás vytvořily děti ze ZUŠ Na Střezině. Jejich insitní charakter dobře koresponduje s tématem i se zadáním inscenace, která se hraje o dětech pro děti.

Neopomenutelná je určitě i hudební a zvuková složka...

Hudební složka je poměrně speciální. Jedná se o elektrohudbu, povětšinou reprodukovanou herci živě na jevišti. Za tímto účelem jsme pořídili různé mašinky a syntetizéry a výsledek působí poměrně vesmírně. Hudba je v inscenaci pevně spjata s hlavním hrdinou, takže tu není prostor pro improvizaci. Ta totiž budí v autistech hrůzu!

glosa včerejšího dne

foto: FB Blanky Fišerové

Petr Klarln Klár

Já jsem jenom rád, že na mě rubrika „glosa včerejšího dne“ vyšla ten první den, protože dneska je ten den, který zahajuje období, kdy se Hradec Králové změní na konci června zase Hradcem Klárové, jakože mým – což je skvělé. Nejlepší na dnešním dni bylo, že jsme se nedostali na Drábkova Revizora do Klicperova divadla, takže jsem musel rychle zaimprovizovat. Zašel jsem na Válku s mloky pražského divadla D21. A mám z toho velkou radost, protože oni hravě dokázali, že když se pár šikovných, komplexně nadaných herců potká, Čapek vypadá, jako by byl napsaný včera. Což si myslím, že je velmi pozitivní a příjemné a mám z toho velkou radost. Čekal jsem, že budu z hlubin ledu lovit gogolovské postavy a vylovil jsem mloky. A myslím, že jsou podobně dobří jako nová Godzilla. Co říct závěrem? Jsem rád, že jsem v Hradci. Protože Hradec, to je láska!

Srdce rozechvělé Ostravou

10:00 Studio Beseda

Ptáme se vystudovaného právníka, režiséra (také dnešního představení Fernando Krapp mi napsal dopis) a nastupujícího uměleckého šéfa ostravského Divadla Petra Bezruče, Jana Holce. V hradeckém Klicperáku jsi strávil v podstatě většinu právě končící divadelní sezony. Jak ses s místním géniem loci sžíval?

Hradec i Klicperák jsou velice přívětivé a otevřené destinace. Přijel jsem kvůli tvorbě a místní prostředí mi poskytlo maximální podporu i zázemí. Navíc jsem zde začínal během nádherného babího léta. Přivezl jsem si kolo a svůj pobyt ve městě si tím velmi zpříjemnil.

foto: Jihočeské divadlo

Jaké jsou podle tebe nejzásadnější kvality a případně i rezervy místního souboru?

Na souboru oceňuji jeho značně vysoké kvality lidské i umělecké. Jejich dosavadní zkušenost jim velí nespokojit se s málem. Umí být náročni na sebe, režiséra i diváka. Přál bych jim, ať v tom nepolevují.

Obě tvoje hradecké inscenace vycházejí z prozaických předloh. K čemu ty osobně inklinuješ jako čtenář a proč?

Přiznám se, že jako čtenář podléhám profesní deformaci. Krom povinného načítání divadelních her se dostávám samozřejmě i k české a světové próze. Od první stránky však každé literární dílo ve své hlavě podrobuju testu, zda obstojí i na jevišti. Dlouho jsem nepřečetl knihu z pouhé radosti. Inspiraci i materiál se snažím hledat všude.

Jakým způsobem sis vybíral herecké obsazení Anny Kareniny a Krappa?

Jelikož jsem soubor znal pouze jako divák, tak jsem obsazení Anny Kareniny spoluvytvářel s dramaturgyní a uměleckou šéfkou Janou Sloukovou. Bylo to zároveň složité, neboť dramatizace románu vznikala postupně a definitivní obsazení bylo třeba dát dohromady před finální verzí textu. Na druhou stranu jsem skrz obsazení mohl ovlivňovat autora dramatizace Martina Františáka směrem k naší interpretaci jednotlivých postav. U Krappa už to bylo snazší. Zajímali mě stejní herci, avšak v polohách, které pro ně budou úkolem i výzvou.

Opakovaně se coby režisér vracíš k žánru sci-fi. Z jakého důvodu?

Je to dílo náhody a rovněž doby. Mám pocit, že žánr sci-fi v posledních třech letech zarezonoval u více tvůrců. Nejspíš jsme došli do situace, kdy je to adekvátní způsob reflexe současnosti. Mísí se v nás emoce strachu z budoucnosti a války, strachu o planetu, kulturu i národní identitu. Uvědomujeme mi si, že jsme jednali a jednáme neodpovědně, a tápeme, jak se k tomu nyní postavit. Samozřejmě to bude i tím, že tento žánr vybízí k velké obrazivosti a imaginaci.

V příští sezoně coby umělecký šéf nastupuješ do angažmá ostravského Divadla Petra Bezruče, čím tě konkrétně tato scéna přilákala, kde jsi v sobě nalezl motivaci k vedoucí funkci, co od tebe můžeme očekávati?

Ostrava mě přilákala svým géniem loci i silným kulturním podhoubím. Bezruči svou značkou, tradicí, souborem a potenciálem. Již delší čas jsem se utvrzoval v myšlence, že bych rád koncentroval své umělecké síly na jedno místo a jeden kolektiv. Kontinuální prací bych chtěl vzájemně rozvíjet sebe i soubor. Mou snahou bude dělat divadlo odvážné a mluvící progresivním divadelním jazykem i prostředky. Divadlo, které se vyjadřuje k dnešní době a nebojí se omylu. Po 11 letech opouštím Prahu, a i když to není jednoduché, tak je mé valašské srdce pro Ostravu víc a víc rozechvělé.

KlarIn

Kdo je… Petr Reif

23:00 Jacek staví dům, Autobuf

Herec, moderátor, hudebník a montér Petr Reif se narodil v Brně v roce 1979, a než se naplno oddal divadlu, prožil život jak na centrifuze. Podle svých slov „byl ve skautském oddíle, asi v šestnácti letech začal působit ve Studiu Dům pod divadlem Husa na provázku a vedením Evy Tálské, dodělal střední školu, rok jazykovka, civilní služba rok a půl jako pečovatel v ústavu pro tělesně postižené děti Kociánka, rok u tatínka v práci, rok v USA jako au-pair a dva měsíce jako uklízeč-vysávač v multiplexu v San Diegu, tři měsíce jako osvětlovač v divadle Radost v Brně“. Na KALD DAMU ho vzali až na čtvrtý či pátý pokus. Od té doby ale stihl působit ve Studiu Ypsilon, v Divadle Minor, A Studiu Rubín, v Arše, Spitfire Company (u jejíhož zrodu stál) či ve Studiu Hrdinů. Určitě si ho vybavíte jako šéfa, který v seriálu Most! hned v první epizodě vyhodí Luďana z práce. Společně s Jakubem Folvarčným, Davidem Hlaváčem a Vaškem Jelínkem stál u zrodu kabaretního tělesa Střídmí Klusáci V Kulisách Višní, jež můžete vidět zítra ve strečovém stanu. Petra v něm už ovšem nezastihnete. V roce 2009 založil divadlo Bufet, jehož stěžejní scénou je Autobuf, pohyblivý kulturní prostor v autobuse. Tam ho naopak zastihnete hned dvakrát, dnes a zítra…

Zatím poslední inscenace, v níž se objevil hned v hlavní roli, je Stiller Maxe Frische, který měl premiéru ve Studiu Hrdinů letos v květnu. Projevil v něm cit pro civilní, střízlivý a věcný projev, což po jeho legendárním schizofrenickém sóle v představení Unhappy happy, vlajkovém autobusu Autobufu, může být až šokující zjištění. Na druhou stranu jen dokazuje hercovu mnohotvárnost a důraz na hereckou autenticitu, jíž se ostatně zabýval i ve své diplomové práci na DAMU. Pokud stát byl Ludvík XIV. a ANO je Andrej Babiš, pak Autobuf je Petr Reif. A to i navzdory tomu, že se rád obklopuje výrazně excentrickými tvůrci, jakými jsou Jan Kačena nebo Petr Krusha.

Dominik Melichar

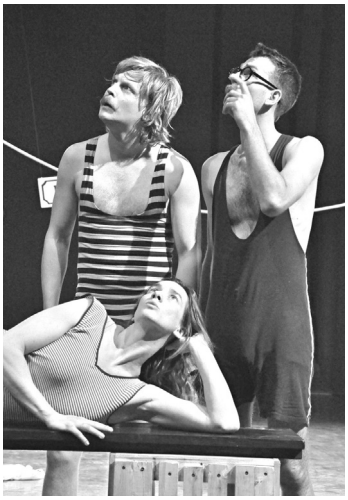
foto: Divadlo Autobuf

11:00 Malíři, plenér před Divadlem Drak
13:00 Běžkařská odysea, plenér před Divadlem Drak
14:00 Workshop žonglování, plenér před Divadlem Drak
22:15 Lov, Městská hudební síň

Když se B

Přiznám se, že nesnáším žonglování. V první řadě proto, že mi to nikdy nešlo a většinu času jsem strávil sbíráním míčků ze země, pročež jsem se k házení nebo spíš zahazování dalších předmětů ani nedostal. Ale vlastně se na žonglování i nerad dívám. Připadám si jak v cirkuse, kde se od diváků po každém zdařeném čísle očekává jako od cvičených opiček potlesk. Právě proto, že nesnáším žonglování, vám můžu z celého srdce doporučit **Bratry v tricku**. Zejména tedy **Lov**, ale nebudu předbíhat.

Se souborem, který letos slaví 10 let existence, jsem se setkal poprvé v pražském divadle Ponec na představení **Plovárna**. Ústřední dvojici, kterou ve všech bratrských inscenacích tvoří Adam Jarchovský a Václav Jelínek, v této doplňuje ještě Kristýna Vlčková. Režisérce Veronice Riedlbauchové se podařilo vytvořit první jiskru naděje, že Bratři překročí stín cirkusových artistů a vypraví se na vlastní cestu. V sezóně 2012/2013 byla Plovárna nominována na cenu Divadelních novin v oblastech Alternativní divadlo a Tanec a alet. Radim Vizváry tehdy pro Taneční aktuality trefně poznamenal: „Divadelní umění, ve kterém jsou předváděny cirkusové disciplíny v kombinaci s pohybovým divadlem, reprezentuje dnes Nový cirkus jako formu umění, jehož cílem je být divadlem, nikoliv populární show. Z tohoto aspektu mohu říct, že jsem v Plovárně viděl na české scéně skutečně dramatický Nový cirkus. Ryze domácí provenience. Konečně."

foto: Bratři v tricku

Žonglování s kostmi

Co dobře fungovalo ve Vančurovské rozmarné poetice setkání v parném létu u vody, nenašlo aspoň v mých očích tolik uplatnění v tematice pohřební. Produkcí slibovaný koktejl humoru a bizarnosti mě ani zdaleka nenasytil. **Funus** sice potvrdil nastolenou dráhu syntézy klasických žongléřských či akrobatických čísel a divadelního vyjádření, ale právě v této možná až křečovité touze mu chybí lehkost pohřebního závoje. I když můj hadriánovský kolega Dominik Melichar do Divadelních novin napsal, že „formální prostor pohřbu je ideální místo pro rozehrání bizarní grotesky", prostředí Jatek78 a možná i výprava Jána Tereby můj zážitek pohřbily hluboko v paměti.

foto: Bratři v tricku

Na běžky v létě? Ano, i dnes ve 13.00

Než se dostanu k **Lovu**, myslím zatím nejpovedenější inscenaci dvou kníráčů a jejich přátel, nemohu nezmínit druhou linku Bratří v tricku – a tu tvoří venkovní produkce. Od prostoru pod otevřeným nebem s pivem v ruce má divák jistě jiná očekávání než od kamenného divadla s reflektory, tahy a všemi těmi věcmi. Bratři dokážou zaujmout neprvoplánovou show i na louce uprostřed léta. I v této části jejich práce existují tituly s přesahem do estrády, jako je například Běžkařská odysea, která ovšem díky houževnaté produkci ART Prometheus objela celý svět, konkrétně pak díky péči Michaely Holbíkové.

Snažíme se z našeho neherectví udělat výhodu

19:00, Divadlo Drak, Studio

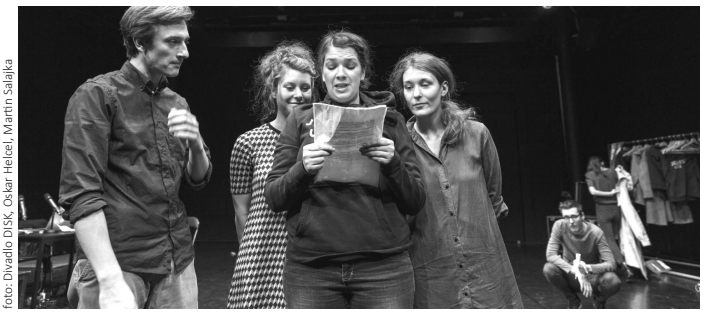
Tvůrčí skupina 8lidí se v DISKU představila v mnoha ohledech překvapivou a netradiční inscenací, ve které zkoumá úděl médií i osobnosti novináře v současném světě. Press Paradox je ve výsledku beze sporu politické divadlo. Ve školním divadle DISK to není úplně běžný žánr. Na otázky odpovídají Anna Klimešová a Boris Jedinák. Proč jste se rozhodli jít touto cestou?

Na počátku vytváření konceptu nebyl záměr dělat primárně politické divadlo. Chtěli jsme zachytit v divadelním tvaru současnou situaci žurnalistů, kdy na jedné straně stojí novinářský kodex, snaha o co nejpravdivější zachycení událostí a proti tomu ohrožení reputace nebo i života. Proto jsme sáhli po aktuální kauze ruského novináře Arkadije Babčenka. To, že nakonec inscenace nese rysy politického divadla, je spíš důsledek celého zkoušení, než že bychom od začátku směřovali k tomuto žánru.

U politického divadla v České republice se často kritizuje, že promlouvá k již přesvědčeným. Máte za cíl dostávat inscenaci i mimo půdu DAMU?

Press paradox jsme vytvářeli s úmyslem s ním cestovat, hlavně po středních školách. Nyní má inscenace v DISKu po derniéře, ale hrát ji budeme i příští sezónu, jednak po gymnáziích, a pak v Praze v Paláci Akropolis. Součástí školních představení je debata se studenty o roli médií ve společnosti. Příští týden například jedeme do Chodova u Karlových Varů, kde budeme hrát v tělocvičně místní školy.

Během práce na inscenaci jste byli v kontaktu přímo s Babčenkem. Jak komunikace s ním probíhala? Viděl už Press Paradox?

foto: Divadlo DISK, Oskar Helcel, Martin Salajka

ratři bratří

Taková prasečina

Mezi mé nejoblíbenější outdoorové inscenace dua Jarchovský&Jelínek patří **Prasečí cirkus** pod režijním dozorem Tomsy Legierského. Samozřejmě i tady se kejklů a žonglůchtiví diváci dočkají, ale v podání tak sebeironickém, že nelze než smeknout před schopností pánů dělat si legrace ze sebe, svého povolání, svého „umění“ i svých nedostatků.

foto: Bratři v tricku, Adélka Vosičková

Ryzí radostí je potom **Lov**, ve kterém se snoubí ženská, křehká jemnost s mužnou loveckou energií. Setkání s tvůrčí skupinou Holektiv považuju pro Bratry za přelomové. Karolína Křížková, Eva Stará a Andrea Vykysalá jakoby vtrhly do jejich zajetých kolejí a vybudily je k novým výkonům. Nejšťastnější je na celém kuse dramaturgický záměr postavený na obehrání staré české myslivecké tradice. Pod tuto roušku se vkusně schová nutná dávka žonglérského umění, ale především s (českým) dívákem naváže automaticky jasný vztah a klíč, který daleko šťastněji než ve Funusu otevírá i dveře nostalgie, smutku či grotesky. Přál bych Bratrům více takových setkání s inspirativními kolegy či kolegyněmi. Stejně jako se každý vegetarián čas od času potřebuje zakousnout do krvavého tataráčku, je víc než prospěšné občerstvit už zajeté a osvědčené postupy. Jen tak dál!

foto: KC Mejn

Václave, za jakých okolností Bratři v tricku vznikli?
Před více než deseti lety jsem skončil DAMU a neměl jsem moc do čeho píchnout. Už od mala jsem se pohyboval v žonglérské komunitě, a proto jsem hledal někoho, po kom bych házel kuželkami a kdo by házel kuželkami po mně. Našel jsem Adama Jarchovského, se kterým jsme první dva roky hráli jen jedno číslo a jezdili jsme kšefty.

Veronika Riedlbauchová se k vám přidala jak?
Oslovil jsem ji já, protože jsem se ní potkal v jejím projektu Očištění. Nabídl jsem jí, jestli by s námi nechtěla dělat režii.

Jaký zážitek z těch uplynulých triko-bratrských let byl nejsilnější?
Projezdili jsme opravdu kus světa, což se týká především pouličních představení. Říkáme si, že lovíme bobříky bizarnosti. Jednoho jsme ulovili teď na Tchaj-wanu, kam jsme odvezli 30 kilogramů běžek, na místo, kde nemají tušení, jak vypadá sníh a k čemu taková běžka slouží. A tam jsme je učili lyžovat... Ale zároveň byly silné zážitky při tvorbě velkých představení, při kterých se člověk tak vyšťavil, že se musel další rok nabít tím, že si udělá právě nějakou pouliční srandu.

Jak oslavíte svých 10 let?
Na podzim chystáme pro pražská Jatka78 speciální večer, říkáme mu Sezóna X. Rádi bychom udělali průřez celou naší tvorbou, trochu nostalgický, ale s kopcem srandy a spoustou hostů. Těšíme se na to!

Karel Kratochvíl

---

foto: Divadlo DISK, Oskar Helcel, Martin Salajka

Arkadij Babčenko stále žije v místě hlídaném Ukrajinskou tajnou službou a pohyb bez dohledu osobních strážců je pro něj složitý. Během zkoušení jsme se nejprve sešli s jeho kolegou a přítelem Ondřejem Soukupem a v několika málo hodinách před premiérou jsme se po Skypu spojili i s Arkadijem Babčenkem a odehráli pro něj první scénu. Byl ohromně pobavený tím, že ho zastřelíme hned v první minutě a že ho (již bezvlasého) jako první z nás hraje rusovlasá dívka.

Ve vaší skupině mezi sebou nemáte žádné herce. Nabízí se otázka: proč?
8lidí vzniklo ze scénografického a režijně-dramaturgického ročníků na KALD DAMU. Byla za tím šťastná náhoda, že jsme objevili mezi sebou skvělou chemii, ale zároveň to byl logický důsledek toho, že již během studia jsme spolu v této skupině spolupracovali a v některých projektech i sami performovali. Je skvělé, že se skutečně všichni podílíme na vytváření konceptu i na jeho realizaci. Daří se nám zcela rozpouštět divadelní funkce a všichni mluvíme takřka do všeho. Což by při zkoušení s herci bylo obtížnější. Zkoumáme, jak lze co nejdemokratičtěji divadelně tvořit, a hledáme způsob, jak z našeho neherectví udělat výhodu.

Co plánujete do budoucna?
Čeká nás jednorázový projekt k výročí Sametové revoluce, který vytváříme spolu s Vosto5 a s Národním divadlem. Pokusíme se zrekonstruovat jednání ve Federálním shromáždění v klíčových dnech po 17. listopadu a nasimulovat, v jakých podmínkách došlo k transformaci totalitního režimu v demokratický.
Na jaře nás čeká premiéra v divadle Alfred ve dvoře. Výchozím materiálem je novela Gabriela Garcíi Márqueze Dobrodružství Miguela Littína v Chile, zachycující reálný příběh dokumentárního režiséra, který byl během Pinochetovy nadvlády nucen emigrovat z Chile, a později se do něj v přestrojení vrátil zachytit proměnu společnosti zapříčiněnou totalitním režimem.

Veronika Švecová

Tanec dokáže vyjádřit pocity mezi řádky

10:00 Divadlo Drak, Studio
15:00 Divadlo Drak, Studio

Dramaturgyně, režisérka a umělecká šéfka Divadla DRAK Dominika Špalková je s divadlem spjatá odmalička – už jako dítě toto divadlo navštěvovala, aby v něm později iniciovala pestrou paletu aktivit (rozšiřující vzdělávací program pro děti i pedagogy, spolupráce se studenty Katedry alternativního a loutkového divadla DAMU v Praze apod.).

Proč jste se rozhodla pro autorské nonverbální představení A na noze pevnina?

Několik let jsme v dramaturgickém plánu Divadla Drak hledali a pokoušeli se o formát nonverbální inscenace pro nejmenší diváky. Najednou se souhrou několika okolností podařilo prostor pro nazkoušení takovéhoto typu inscenace znovu najít a zrealizovat ji. Byla to nádherná výzva a zároveň náročné dobrodružství na poli autorské tvorby a inscenování prolínání reality a imaginativního světa. V našem představení se chceme co nejblíže a přirozeně napojit na děti, jejich představivost, hravost, bytí s nimi. A zároveň to propojit s tím, že jsme dospělí a nechceme si rozhodně na děti hrát. Ale ze své pozice jejich svět respektovat, sami si na něj rozpomenout a tvořit z přítomnosti, v laskavosti i roštáctví. Zkrátka být dětským divákům partnery a společnými spiklenci. Zároveň nabídnout hlubší téma, která námi společně může rezonovat.

Na základě jakého klíče jste přistoupila k výběru spolupracovníku (herečkou a tanečnicí je Jazmína Piktorová, scénografka a sochařka Jana Bačová Kroftová, hudbu vytvořila skupina DVA)?

V poslední době se mi otevřel nový svět ve spolupráci s tanečníky (viz koprodukce Divadla Drak a Spitfire company na inscenaci Fragmenty milostných obrazů, spolupráce s Miřenkou Čechovou atd).

Tanec je mi blízký tím, že dokáže fyzicky vyjádřit plnohodnotně abstraktní nebo těžko slovy vyjádřitelné pocity a záležitosti mezi – mezi řádky, mezi nádechem a výdechem… Tanec pro mne má také silný potenciál spolutvořit dramaturgii prostoru apod. Tedy pokud je dobrý. Navíc tanečníci jsou pro mne inspirací i v jejich úvaze o lightdesignu a užití hudby. Vnímám divadlo komplexně, je mi blízké nelineární uvažování a tvorba inscenace jako kompozice, i proto mám

foto: Divadlo Drak, Milan Hain

tanec a fyzické divadlo ráda.

Když do divadla jako nejmladší členka hereckého souboru nastoupila Jazmína Piktorová, bylo mi hned jasné, že bych s ní ráda spolupracovala. Navíc jsem Jazmínu a její práci měla možnost vidět už v rámci jejích klauzur na JAMU, díky naší spolupráci s Pierrem Nadaud, kterého jsme pozvali s jeho ateliérem fyzického divadla z JAMU na jeden z ročníků Gaudeamus thetarum. Pierre své studenty vede poctivě a skvěle nejen pohybově, ale také směrem k autorské tvorbě. No a Jazmína nás svým talentovaným projevem naprosto dostala také při konkurzu do Draku. S Janou Kroftovou jsme se paradoxně sblížily a líže lidsky i umělecky poznaly až na festivalu ve Finsku. Moc mě baví, že je Jana především pro mne aktivní výtvarnice a sochařka a úžasná žena s širokým uměleckým záběrem. Věděla jsem, že s ní chci spolupracovat nejen jako se scénografkou. Přitahuje mne totiž přinášet na jeviště opravdovost, nejen divadelní kašírku. Jana nakonec po našich inspirativních konzultacích vytvořila scénografii a podařilo se mi ji přemluvit, aby v inscenaci zároveň výtvarné věci tvořila naživo. To byl můj hlavní koncept a záměr a jsem moc ráda, že to vyšlo! Stala se z nás tří dohromady skvělá tvůrčí trojice. Pro mne je při tvorbě důležitý jak umělecký, tak lidský přístup tvůrců. A i když jsme každá jiná, při společných schůzkách jsme kalibrovali společný potenciál, nacházeli jsme krásné průsečíky v našich privátních množinách vzpomínek z dětství a hodně jsme se u toho taky nasmály. A kapela Dva je pro mne srdeční záležitost. Známe se už od dob Divadla Dno, s Bárou jsme zakládaly kdysi občanské sdružení Poco a poco animato a v Draku jsem je oslovila na spolupráci na inscenace Poslední trik Georgese Meliése v režii Jiřího Havelky. Spolupráce s Bárou a Honzou je pro mne fantastická. Jsou profesionálové a zároveň když Baru přinesla na zkoušku vždy kousek nějaké nové hudby, dojala mne… DVA se umí napojit na pocity, o jejichž vyjádření nám jde v inscenaci divadelně. Umějí je svou hudbou posunout ještě dál.

Jak probíhala práce na inscenaci?

Ráda sleduji nejnovější výzkumy a studie vývojové psychologie a fungování mozku. Zaujalo mě, že u malých dětí přibližně do věku šesti let převládají Theta vlny o nižší frekvenci. A ty jsou spojovány s imaginací, která se často přirozeně prolíná s realitou. Naším představením jsme si chtěli rozpomenout na tento stav, který každá z nás zažívala v dětství, a rozehrát představení prostřednictvím intuice, inspirace, imaginace. Naším mottem bylo hrát pro děti a děti v nás. Nejbližší ze způsobů zkoušení je mi metoda devising theatre. Společně jsme sdíleli reálné příběhy z našeho dětství, ale taky pocity, smyslové vjemy, zážitky, konkrétní vzpomínky. Scházeli jsme se hodněkrát, ladili jsme naše lidské a tvůrčí potenciály do společné hladiny. Vyměňovali jsme si vzájemně řadu inspirací z umění i filozofie, abychom sladili náš vkus a společný záměr. Jazmínka přinesla úplnou pecku, autentický záznam rozhovoru, který s ní dělala televize Markíza, když chodila jako malá v Bratislavě na taneční kroužek. A hlavně osobní příběh, když si v dětství zlomila nohu. Velmi nás zaujala situace, jaké to je, když je člověk dítě, chce se pořád hýbat, ale má najednou takové omezení. V ten moment se vynořila základní dějová linka příběhu, vzít handicap, omezení jako výzvu, pozvání do jemnějšího vnímání, probuzení vnitřního světa a tím rozvoje vlastní fantazie. To byl pro nás klíč.

Miroslava Košťálová

Jakub Folvarčný

17:30 Malé náměstí

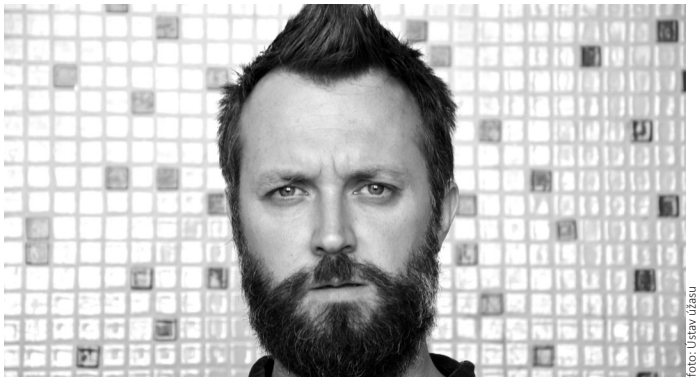

foto: Ústav úžasu

Básník, dramatik, režisér, herec, performer, loutkář, slamer, scénograf… a tak by se dalo pokračovat, až by jeho jméno – Jakub Folvarčný (*1978) – stálo kdesi na konci profilu, kam už by možná leckdo ani nedočetl.

Podle internetu „absolvoval čtyři roky studia na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy a herectví na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU. Žije a tvoří na volné noze. Výsledkem jsou divadelní představení pro dospělé i děti, písně a skladby, scénické básně, divadelní a básnické improvizace“. Působil v divadlech Alfred ve dvoře, Ponec, Potrvá, Teatr Novogo Fronta nebo STK Theatre Concept.

Jakub Folvarčný není na hradeckém festivalu žádným nováčkem. Už před devíti lety pěl na jeho působení v kapele Střídmí klusáci v kulisách višní ódy Vladimír Mikulka. A zítra budete mít možnost zhodnotit, jak dobře a na jaké téma bude Folvarčný mezi písněmi improvizovat. Dar improvizovat (sám o sobě říká, že je „geniální improvizátor“) úspěšně úročí na slamerských kláních (pod pseudonymem Jakub Foll), kde se stal prvním dvojnásobným mistrem ČR. Svůj tvůrčí naturel však umělec směruje zejména k dětskému divákovi; množství pohádek a dětských inscenací, jichž je autorem nebo v nich účinkoval, je úctyhodné.

Jedna z posledních je i Karlova a Jaromírova pohádka, autorské zpracování Erbenovy Jabloňové panny pod dozorem psychoanalýzy C. G. Junga. Netají se tím, že ho v tvorbě pro děti zajímá téma smrti, již jako tabu vnímá jen u dospělých, koneckonců sám říká, že to, co ho na tvorbě pro děti baví, „je dělat ji tak, aby primárně ‚pro děti‘ nebyla“.

Jakub Folvarčný ovšem zdaleka není jen autorem a interpretem vlastních nonsensem šmrnclých dětských inscenací, ale soustavně prokazuje „důstojný“ herecký talent „velkých“ inscenací – v poslední době např. v Chemickém divadle v roli Josefa Váchala v inscenaci Šumava láska.

Dominik Melichar

VÝHERKYNĚ

Zájem o křížovku z prvního čísla Hadriána byl obrovský, což nás samozřejmě těší.

Bohužel vyhrát může jen jeden. Z došlých správných odpovědí (Press paradox) los určil výherkyni, která si včera odnesla med stáčený v Divadle Drak a také lístky na představení. Gratulujeme.

O jaké ceny hrajeme dnes, zjistíte jedině, když se zúčastníte a vyhrajete!

foto: Krutý krtek

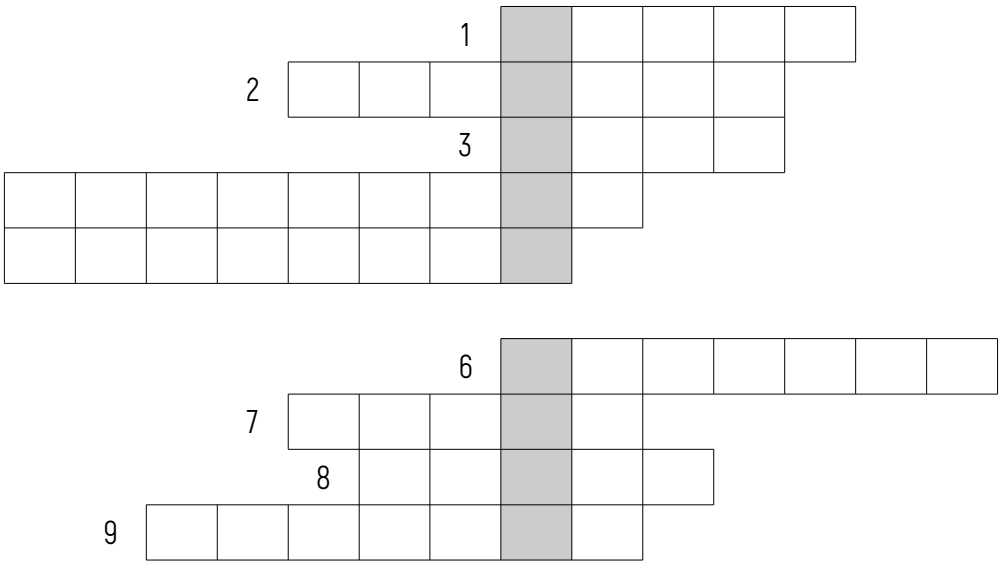
TIP: FESTIVAL MÁ FACEBOOK, KDE NAJDETE ČLÁNKY, KTERÉ SE DO PAPÍROVÉHO VYDÁNÍ NEVEŠLY

Křížovka o festivalové balíčky a vstupenky na vybraná představení

V tajence najdete jméno režiséra, jehož inscenaci zítra uvidíte na festivalu. Tajenky posílejte v SMS spolu se svým jménem, a to do 22. 6. 20:00 na telefonní číslo 777 177 508.

1. Čapkův román „Válka s…“
2. autor Lakomce nebo Misantropa
3. citoslovce diváky v komedii
4. autor divadelní výpravy
5. Divadelňák je nejlepší…

6. nejčtenější plátek festivalu
7. autor hradeckého schodiště
8. slovensky loutka
9. hradecké kino

Program festivalu – sobota 22. 6.

09:30 montessori dílničky pro děti | 60‘ | Lodivadlo | Lodivadlo-Q10 13
10:00 Fernando Krapp mi napsal dopis | 100‘ | Klicperovo divadlo, Hradec Králové | Klicperovo divadlo – Studio Beseda 16
10:00 A na noze pevnina | 45‘ | Divadlo DRAK, Hradec Králové | Divadlo DRAK – Studio 19
10:00 Muzeum Labyrint | Výtvarné dílny pro děti | 480‘ | Jana Nechvátalová, Bára Šůstková, Hradec Králové | Divadlo DRAK – Plenér 18
11:00 Headspace | 150‘ | Electric Circus, Amsterdam (NL) | Divadlo DRAK – Plenér 18
11:00 Výlet | 120‘ | Toni Tomàs, Tombs Creatius (E) | Divadlo DRAK – Plenér 18
11:00 Malíři | 35‘ | Bratři v tricku, Praha | Divadlo DRAK – Plenér 18
11:00 Obratnost v konání (jóga) | 60‘ | Petra Štrossová, Hradec Králové | Lodivadlo-Q10 13
13:00 Běžkařská Odyssea | 50‘ | Bratři v tricku, Praha | Divadlo DRAK – Plenér 18
13:00 Věci snadno zapomenuté | 75‘ | Xavier Bobés (E) | Divadlo DRAK – Plenér 18
14:00 Expedice literatura | 90‘ | Vyšehrátky, Praha | Žižkovy sady 1
14:00 Workshop žonglování s Bratry v tricku | 45‘ | Bratři v tricku, Praha | Divadlo DRAK – Plenér 18
14:00 Výlet | 120‘ | Toni Tomàs, Tombs Creatius (E) | Divadlo DRAK – Plenér 18
15:00 Kouzelná pohádka | 45‘ | Divadlo Iluze, Hradec králové | Lodivadlo-Q10 13
15:00 Karetní hra | 60‘ | Vyšehrátky, Praha | Žižkovy sady 1
15:00 A na noze pevnina | 45‘ | Divadlo DRAK, Hradec Králové | Divadlo DRAK – Studio 19
15:30 Švédované filmy | 60‘ | UMSKUP, Cheb | Šapitó Žižka 3
15:30 Karlova a Jaromírova pohádka | 35‘ | Jakub Folvarčný, Praha | Klicperovo divadlo – Letní scéna 15
15:30 Headspace | 150‘ | Electric Circus, Amsterdam (NL) | Divadlo DRAK – Plenér 18
16:00 Krysař | 45‘ | NEMÁME a Lachtani, Brno | Městská hudební síň 7
16:00 Věci snadno zapomenuté | 75‘ | Xavier Bobés (E) | Divadlo DRAK – Půda 18
16:00 Mimoň | 45‘ | Divadlo DRAK, Hradec Králové | Divadlo DRAK – Hlavní scéna 18
17:00 Improvizační zápas: Hradec vs. Pardubice | 80‘ | Paleťáci, Pardubice | Divadelní stan 2
17:00 Povídání v Galerii – Ladislav Zeman a Vladimír Morávek | 60‘ | Galerie Václava Havla 17
17:00 Výlet | 120‘ | Toni Tomàs, Tombs Creatius (E) | Divadlo DRAK – Plenér 18
17:00 Nonperfetkně vod Matasa | 45‘ | Tereza Venclová Vašíčková | Divadlo DRAK – Muzeum Labyrint 19
17:30 Ademenáto!!! | 50‘ | Ústav úžasu, Praha | Malé náměstí 6
18:00 Slam poetry exhibice | 120‘ | Slam poetry, celá ČR | Atrium Radnice 8
18:00 Deep Six (koncert) | 60‘ | Pivovarské náměstí 9
18:30 Pomlky (koncert) | 60‘ | koncert | Lodivadlo-Q10 13
19:00 Sametový hranostaj | 80‘ | Arte dela Tlampač, České Budějovice | Šapitó Žižka 3
19:00 Dopisy Olze | 120‘ | Divadlo v Dlouhé, Praha | Klicperovo divadlo – Hlavní scéna 14
19:00 Věci snadno zapomenuté | 75‘ | Xavier Bobés (E) | Divadlo DRAK – Půda 18
19:00 Press Paradox | 75‘ | KALD DAMU, Praha | Divadlo DRAK – Studio 19
19:30 Anti*Ophelia | 40‘ | Tereza Silon, Praha | Náplavka (před Filharmonií)
19:30 No Rules | 60‘ | koncert | Pivovarské náměstí 9
20:00 Radim Vizváry: VIP | 60‘ | Mime Prague, Praha | Klicperovo divadlo – Studio Beseda 16
20:00 Kdeže loňské něhy jsou | 70‘ | Krátké a úderné divadlo, Liberec | Lodivadlo-Q10 13
20:30 Cikánský Boxer | 60‘ | Filip Teller, Brno | Divadelní stan 2
21:00 Školní výlet | 20‘ | Václav Bartoš, Hradec Králové | Jižní terasy 12
21:00 Metanol | 60‘ | koncert | Pivovarské náměstí 9
21:05 Safari akordeon orchestr | 90‘ | koncert | Klicperovo divadlo – Letní scéna 15
21:15 Red Orm (koncert) | 60‘ | koncert | Lodivadlo-Q10 13
22:00 The Falling Point of View | 25‘ | Chen Nadler, Liron Nironsky, Daniel Motola, Israel | Gočárovo schodiště 10
22:00 Bastl Instruments Showcase | 240‘ | Hudební stan 4
22:00 Minikapela (koncert) | 90‘ | Šapitó Žižka 3
22:15 Bao! Bao! | 40‘ | DAMU, HAMU, Praha | Atrium Radnice 8
22:15 LOV | 70‘ | Bratři v tricku a Holektiv, Praha | Městská hudební síň 7
23:00 Jacek staví dům | 60‘ | Divadlo Bufet, Praha | Autobuf 5
23:30 Tradiční vystoupení živých zvířat | 120‘ | UMSKUP, Cheb | Šapitó Žižka 3
00:00 Unlimited Party | 120‘ | Lodivadlo, Hradec Králové | Lodivadlo-Q10 13

